

[Indenrigsministeren.]

øve og har gennem lange Tider øvet en regulerende Indflydelse, en Indfyldelse, som jeg kan sympatisere med, og jeg finder dér en naturlig Opgave for Organisationerne, forudsat vel at mærke, at man holder sig indenfor Advarselssomraadet og ikke etablerer en Tvangstilstand, som altid i Produktionsforhold er af det onde.

Jeg tror, at jeg med disse Bemærkninger i det store og hele har berørt de Punkter, som ærede Talere har fremdraget, og skal slutte med endnu en Gang at udtale min store Tilfredshed med den Modtagelse, Lovforslaget har faaet, min Glæde over, at ogsaa det ærede 11te tingvalgte Medlem har udtrykt Forhandlingsvillie, og mit Haab om, at denne Forhandlingsvillie skal føre til et Resultat, i hvilket de Hovedsynspunkter er fastholdt og de Grundlinier fastlagt, som er angivet ved Lovforslagets Udarbejdelse. Og jeg vilde glæde mig meget over, om det høje Ting vilde forcere sin Behandling af denne Sag saaledes, at der kunde være grundet Haab om at faa den færdigbehandlet i indeværende Rigsdagssamling. Jeg tror nemlig, at de aarelange Forhandlinger paa dette Omraade, som har fundet Sted, har haft adskillige uheldige Virkninger, og kunde vi derfor nu bringe dem til en Afslutning, forhaabentlig en god Afslutning, vilde det efter min Mening være af megen Værdi.

Bunch: Jeg vil skynde mig at berigtige mine Udtalelser, hvis jeg ikke skulde have talt tilstrækkelig tydeligt. Min Tanke var, at Lærlingekontrakterne skulde være affattet paa en saadan Maade, at de ikke kunde berøres af Fagorganisationerne eller de andre kollegiale Forsamlinger, at de altid skulde være unddraget dem — altsaa det stik modsatte af, hvad den højtærede Minister mente jeg havde sagt.

Johannes Jensen: Vi har gennem Aarene behandlet denne Sag meget omstændeligt, man kender de forskellige Syn paa Sagen, og jeg skal derfor fatte mig kort.

Det ærede 11te tingvalgte Medlem fremstillede Lærlingsituationen saaledes, at Mestrene gerne vilde have Lærlinge, men ikke kunde faa nok, fordi Forældrene ikke

havde Raad til at sætte deres Børn i Lære. Det er et Billede, der ikke passer med de virkelige Forhold. Der er Lærlinge nok at faa, men der er mange Mestres, som enten ikke vil have Lærlinge eller ikke vil have dem paa de Vilkaar, som der i de sidste 2 Aar har været Udsigt til, at de kunde faa dem paa. Det kan godt være, at det ærede Medlem har Ret i, at den Godtgørelse, Lærlingen faar, ikke er stor; jeg har ingen Statistik over det Forhold, hvad det ærede Medlem jo i øvrigt tilstod, at han heller ikke havde. I det Fag, jeg er bedst kendt med, begynder Lærlingen med en Godtgørelse paa 10 Kr. om Ugen, stigende til 18—20 Kr. Jeg skal ikke benægte, at Forholdet er anderledes i andre Fag, men jeg tror dog ikke, at Lønnen er saa ringe, som det ærede Medlem anførte, nemlig 5—10 Kr. Men selv om de unge kun fik 5—10 Kr. om Ugen i Læretiden, vil jeg hævde, at deres Forældre er økonomisk bedre tjent dermed, end hvis de skal give Børnene en hvilken som helst anden Uddannelse. Alene det, at et Barn tager Realeksamen, som kræver 3 Aar, koster Forældrene meget; dér har Barnet ingen Adgang til Indtægter, dér er det hele bare Udgifter; det koster i Virkeligheden langt mere end at faa et ungt Menneske opøvet i et Fag. Forholdene ligger i adskillige Fag saaledes, at de paagældende unge Mennesker, hvis de bor hos deres Forældre — og det er jo Regelen — næsten er i Stand til at ernære sig selv.

Det ærede Medlem kunde ikke forstaa, hvorfor der er givet Forsikringsselskaber og Banker Dispensationer fra Lærlingeloven. Jeg vil gerne angaaende dette Spørgsmaal sige, at paa den Tid, da jeg stod som den, der skulde godkende Lærlingekontrakter, var der 2 Fag, som jeg var meget betænkelig ved. Det ene var Sølvpolererskerne. Den paagældende Fabrik vilde absolut have Lærlingekontrakt med de unge Piger, som var beskæftiget med dette Arbejde. Det nægtede jeg at godkende, fordi jeg mente, det var et Arbejde, der ikke kunde henregnes til et Fag. Men man lægge Mærke til, at her var det Mestrene, Arbejdsgiverne, der ønskede Lærlingekontrakt; den blev ikke Mestrene paatvunget, men Mestrene ønskede den, fordi de gerne vilde binde de unge Mennesker i et vist Antal Aar, 2 eller 3 Aar. Dernæst var jeg meget betænkelig